

Щеше ли Инокентий да му прати корона и скъптър? Щеше ли да го защити от злите намерия на кръстоносците, или щеше да предпочете те да ~~и~~ ^и покорят и присъединят към новата католическа империя? А венгрите и сърбите?

Със свито сърце Калоян чакаше съдбоносните събития. Той знаеше, че борбата с латините е неизбежна. Знаеше, че това ще бъде борба на живот и смърт.

И често взорът му диреше образа на Солунския чудотворец, и често бледите му устни мълвяха тиха, отчаяна молба.

Той просеше ново чудо. Последно чудо.

А Инокентий III пак мълчеше упорито. Месеците минаваха един след друг, лятото отново заключи в пламтящ обрън скалите на богоспасното Търново, отново Етарът отдърпна буйни води и оголи бреговете си.

От ден на ден тревогата на царя растеше ^и все по-опасни ставаха укорите на боляри и войводи. Най-големият зар бе хвърлил Калоян. Щеше ли този път да сполучи мъдростта му? Не беше ли сбъркал като отхвърли предложенията на ромеите? Не беше ли за предпочитане тяхната коварност пред неразумната надменност ^и на латините? Вече се носеше опасен слух, че Бонифаций ди Монфрато подканя императора да нападне българите. Защото кръстоносците ^и бяха вече поделили ромейските земи и вече диреха нови приключения. Бонифаций бе станал крал на Солун. Анри д'Ено бе взел в Мала Азия Едремитското кралство, граф дьо Блуа ^{милуи} ~~взе~~ Никея, граф дьо Сен Пол ^и ~~стана~~ херцог на Димотихон, барон Рение дьо Три - херцог на Филиповград...

А папата все не отговаряше. Нито дума, нито вест, нито знак. Емерих също загадъчно мълчеше. Беше престанал да заплашва. Какво се беше случило?

Беше се случило нещо нечувано. Когато на българския бряг